

COLUMN – Zaterdag Live 29 april 2017 - Columnist: Gerard Verspuij

Armoede van etiket naar sociaal zijn, naar het oplossen ervan.

Armoede. Het woord komt steeds meer voor in gesprekken en artikelen. Het lijkt er wel op, dat het zo sterk is dat het niet weg te denken is. Het lijkt op een bal. Hoe harder je hem weggooit tegen de muur, hoe harder de bal terugkomt. Natuurlijk wil de omgeving niets horen van armoede. Dat werkt namelijk in op je geweten. Je wilt liever horen dat het goed gaat met jezelf en als je dan de armoede ziet van een ander, dan is dat een reden om het niet te willen zien of horen. Zou daar het begrip stille armoede vandaan komen? In elk geval doen ook de gevestigde organisaties hun uiterste best om armoede weg te stoppen. Het is ons nog nooit economisch zo goed gegaan is de strekking. Of we zijn nog nooit zo gelukkig geweest. En als het toch een beetje boven dreigt te komen dan zegt het Nibud dat er meer en beter gespaard moet worden. Hoe grof kun je zijn. Alsof er voor iedereen te sparen valt. Onzin. Zelfs het sociaal cultureel planbureau doet mee aan de verhullende berichtgeving door wat te schrijven over kinderen, die met honger op school komen. Of zonder geld om mee te gaan op schoolreisje. Ach dat zijn uitzonderingen. We kijken er van weg. Of we stoppen het weg. Het komt echter altijd tevoorschijn, want het is een hardnekkig tekort in de maatschappij.

In de politiek doen ze natuurlijk weer anders. Daar stoppen ze het niet weg. Nee, daar koesteren ze het. Als een onderwerp, dat ze naar zich toe trekken. Om aan te tonen hoe sociaal ze zijn. Of hoe begaan ze zijn. Of hoe zuiver ze in de leer zijn. Armoede uitbuiten als bewijs van goed gedrag. Reclame maken over de ruggen van armoedige mensen. Dan ben je stijlloos en heb je niets met deze mensen. De politiek doet ondanks alle zeggen in de praktijk bar weinig aan het bestrijden van armoede. Ja met geld het geweten afkopen. Of in ruil ervoor op de foto. Met korting geven op je uitgaven blijf je geld nodig hebben. Wie pakt nu eens de oorzaken aan? Eigenlijk niemand, want armoede is hardnekkig en is niet eenvoudig weg te poetsen. Geld is niet de oplossing. Het heeft veel meer te maken met leefomstandigheden. Armoede is het gevolg van er niet meer bij horen. Je kunt om de een of andere reden geen werk vinden. Je hebt een handicap, of een beperking, of je hebt niet de talenten, die bij je werk passen. Of je wordt ouder en je wordt duurder zodat de werkgever je kwijt wil. De mensen in de armoede komen terecht in een steeds kleinere wereld. Met steeds minder vrienden en bekenden en relaties om je te helpen.

Ook krijgen mensen in de armoede te doen met de vragen die niet goed doen voor je zelfvertrouwen. Of je aan het wankelen krijgen in je zelfvertrouwen. Geen mens kan zonder een vorm van aandacht. Mensen zijn sociale wezens. En sociale wezens leven van contacten. Dit is voor de mensen in de armoede een groot probleem. Ze worden dan ook ziek. Gaan teveel eten, te weinig bewegen en komen noodgedwongen in de medische wereld. Allemaal vormen van een roep om aandacht. En die aandacht geven daar ligt de basisoplossing van de armoede. Om te beginnen ze te benaderen met een oprechte interesse in hen en de wil om de situatie te verbeteren.

Niet zoals nu ze benaderen met de basishouding van jullie zijn verliezers of het is jullie eigen schuld. En dat is echt zoeken naar werk dat bij het talent past van deze mensen. Niet met werk komen om mee te straffen door werk te laten doen dat niet bij hen past. En werk maken en niet gaan zitten wachten op de een of andere ondernemer, die met onmogelijke eisen komt.

Er is zoveel te doen in onze stad. Daken en kozijnen van huizen zien er veelal niet uit. Houtrot bijvoorbeeld. Of echte aandacht in de verzorgingshuizen. Of een vak leren dat direct leidt tot betaald werk. Echte metselaars zijn schaars. Of ga mensen eens vergoeden voor het doen van vrijwilligerswerk. De regelingen zijn er. De moed ontbreekt. Als een mens zich nuttig voelt door het werk, dat hij doet waarom hem of haar dan ook niet vergoeden voor het vrijwilligerswerk. Verdringing van werk? Hele grote onzin. De overheid snijdt alle basisvoorzieningen weg.

Waarom deze mensen niet snel en direct helpen. Niet in de vorm van STIP-banen, waar met mensen moet worden geleurd. Nee direct werk maken van werk met als grondhouding dat elk mens talenten heeft. Talenten, die benut moeten worden met passend werk. Duur? Onbetaalbaar? Ten eerste los van het geld, zijn we dan een standenmaatschappij geworden, waarin de ene mens meer meetelt dan een ander? Het tegenovergestelde staat in onze grondwet. Daarnaast weten we allemaal, dat het de kosten van ziek zijn, drastisch zullen verlagen. En voor de economen onder ons, al het werk dat deze mensen gaan doen levert heel veel waarde op aan nuttig en plezierig werk dat de maatschappij zonniger en blijer maakt. En we weten allemaal, de zon geeft onmetelijk veel energie. Om dat te bereiken moet de samenleving in economische zin op de schop. Om dat in te zien hoeft je echt geen wonderkind op school te zijn. Om het in beweging te brengen heb je als politiek bestuurder lef nodig. Je neemt risico's en dat is voor plucheklevers geen optie. Terwijl ze in hun hart wel beter weten.

Doe het dan voor je medemensen. Als je die gelukkiger maakt wordt je zelf ook gelukkiger. Zie wat passend vrijwilligerswerk doet met mensen. Ze worden er geestelijk rijker en zo veel gelukkiger van. Mensen wacht niet op de politiek. Pak je eigen talenten en doe als eerste stap uit de armoede vrijwilligerswerk dat je gelukkig maakt. En vraag om de vergoeding. Jullie verdienen het meer dan ooit.